

Heloïsa

Era potser una noia triada per atzar, perquè feia el fet? L'havien segrestat per treure'n una mera recompensa econòmica?

Foto: Hernán Piñera

?I ben morta que és. No caldrà que te'n preocupis, ja no farà nosa.

?Sí, tens raó... Sempre has tingut facilitat per la pala, tu. En això t'envejo.

De les senefes vidrioses del que semblava una cuina petrificada pel pes d'uns anys de culs d'olla més que recremats, en sortia la vessant gèlida d'una lluna que, a penes feia pocs minuts, havia fet el ple. El reflex de les ombres a la paret reproduïen el cant dels tubs transiberians d'un d'aquells orgues vells i descarats que desperten la catolicitat de les persones o l'arriben a posar en qüestió. El desgavell metàl·lic influïa plenament en els batecs d'aquella sala, on les rajoles estaven quasi perfectament mal distribuïdes i algunes no es posaven d'acord ni en el propi color. L'oli les freqüentava, i la llum de la lluna, passada pel filtre sintètic de les finestres, també hi anava a parar. De fet, feia l'efecte que era l'única cosa que les havia molestat en un cert temps. Menys el cos d'Heloïsa.

Heloïsa era una noia d'aspecte radiant, molt bonica; d'uns rissos de color vermell jactant tirant a ambre i uns esplèndids iris verdosos amb una tira elèctrica de color groguenc al mig. Un xoc frontal per a qui els mira, capaç de despertar les impressions més amagades en un terreny encara inconscient.

Mentre s'acostumava a la foscor de la cuina, va fer una ullada al seu entorn i va intentar determinar la seva posició. En aquest temps va poder adonar-se que tenia la roba ben molla i que, almenys aparentment, només tenia alguns morats. Li havien pres tot el que duïa a les butxaques.

?N'estàs segur, d'haver-ho netejat tot?

?No en tinguis cap dubte, t'ho asseguro. Els ossos corcats d'aquella vulgar taca social no tornaran a fer cap declaració d'intencions. No mourà ni un dit. I no se'n sabrà res de res.

?Entesos, doncs, no em fan falta més credencials.

?I amb aquesta que tenim aquí, què?

?Què de què? Evidentment anirà darrere l'altra. No ens podem arriscar de cap manera.

Heloïsa sentia el murmuri greu de dues veus a l'altra banda de la porta. Hi parà més atenció, però no acabava d'interpretar-les nítides. Va remenar uns quants calaixos que destacaven com a aliment dels tèrmits i en va treure un ganivet. Decidida, va acostar-se a la porta i, amb força traça, es va fabricar un espiell casolà.

?I si fos per mi, encara més ràpid. Però? Ara no ens interessa parlar clar.

Vestits de setí, els que parlaven eren dos homes que ratllaven la cinquantena. L'un era alt i més aviat gras, semblava donat a la bona vida. Tenia el dit anular molt més llarg que l'índex: tan exagerat era el detall, que Heloïsa el va poder captar des de l'altra banda de la porta. Semblava un home sense escrúpols i el seu bigoti dens i canós assetjava qui fos sota la mirada petita i tòxica del seu propietari. Aquell bigoti devia ser capaç de posar morts dalt de les torres de combat per simular un contingent d'homes realment inexistent o donar ordres de mentir a l'aparell bucal immediatament inferior. Aquella bassa de pèl li donava un aire poc distingit, cru i de balalaika mal tocada. L'altre, en canvi, era d'estatura més reduïda i prim, com un sac d'ossos. La seva mirada no era penetrant ni feia cap mena de respecte. Era una mirada perduda, com la del peix que no sap on va. Els mussols dels seus ulls eren evidència de les poques hores de son que s'havia procurat, i la gestualitat tenia característiques pròpies del delirium tremens. La forta i repugnant olor de colònia, però, no es podia determinar a qui dels dos pertanyia. Potser era una barreja de tots dos, si és que tots dos en portaven; tanmateix, podia ser el mateix ambient rònc amb la intensitat de la fluïdesa de la sang que corria per les venes de la jove, tot sacsejat dins d'una proveta.

Feia una estona, havia recorregut la ciutat dins d'un cotxe de luxe de llantes empolainades. Després que l'agafessin, li administraren violentament una dosi de cloroform i l'hi tancaren. Més tard, era en aquella cuina. I havien fet bé, perquè la conversa que es coïa dins d'aquell cotxe hauria causat estrèpits considerables en els hipotàlems més perversos, i l'efervescència dels llocs i personatges amb qui els dos homes intercanviaven vivències s'haguessin rifat d'algun escriptor de terror nord-americà.

Heloïsa no recordava el desviament tacat de sang d'unes obres que feia massa temps que havien d'haver acabat i que potser eren la tapadora d'algun negoci brut, ni aquell contratemps que fugí de l'habitual en un ofici que, de fet, de rutinari té poca cosa excepte els mètodes que fa servir, ni els somriures de jòquer en les celebracions del casino, ni les vegades que, per nerviosisme, l'home alt i un xic gras s'havia gratat el nas per culpa d'ella i havia cridat el seu amic esprimatxat. Ella, dins del maleter del cotxe que es confonia amb el color de la nit, divagava i apuntava fils de pensaments en el no-res, restava inconscient entre caixes plenes de curiositat i prenyades d'una fredor d'una crueltat desmesurada, de costat, amb les cames arronsades, en una posició totalment naturalíssima, fetal, tot i que no triada per ella, sinó resultat d'un llançament poc cordial, comparable al que es pot fer amb un sac ple del que més s'odia en aquest món però amb menys consideració.

?Vés a mirar-te-la, a veure què fa.

Heloïsa es va guardar el ganivet sota els pantalons i va precipitar-se contra les rajoles,

doblegada, notant-ne la fredor de la fulla. Va intentar fer-se senyora de la seva respiració i va esperar sentir el pany de la porta.

?Encara dorm, la mala puta.

?Deixa-la, doncs, no la despertis; ja s'hi pot podrir. Va, marxem una estona, tinc una gana que em moro. Vinga, no t'encantis.

Provinent de la part de darrere, d'un pati al costat d'un solar més gran, Heloïsa va sentir l'arrencada d'un motor, el batec d'uns pistons joves i esportistes i l'olor de fúria que sortia pel tub d'escapament. Uns segons més tard, aquesta fúria minvava i es perdia barrejada amb altres gasos contaminants que es feien companyia en el seu ascens cap al cel. Tot i que tenia totes les cartes en contra, per primera vegada va tenir temps d'apartar les cabòries, que se li presentaven a gran velocitat com una manada de voltors afamats. També per primera vegada es va qüestionar no pas on era sinó què havia fet per ser allà.

Era potser una noia triada per atzar, perquè feia el fet? L'havien segrestat per treure'n una mera recompensa econòmica? O hi havia un rerefons, en tot això? Ella, una noia jove, que no havia fet mai mal a ningú ni havia estavellat paraules grolleres contra ulls impassibles, que es dedicava a fer la seva i només pecava d'una curiositat humaníssima, d'una tendresa excessiva, d'una empatia il·limitada i d'un desig de desempresonament constant.

Fos com fos, i encara que ella volia saber-ho, preferia poder sortir d'allà, i tota la resta ja vindria. En un estat de desesperació com el seu, un es pot fer càrrec que les perversions més baixes poden temptar qui les pateix. Heloïsa, llavors, amb el rostre esblanqueït i en un estat de deshidratació, va tornar a fer l'esforç d'aixecar-se i va mirar-se el ganivet. Al cap d'una hora d'esmerçar totes les forces i doblegar fulles de ganivets oxidats va aconseguir sortir de la sala. A fora, la llum la va ferir, el sol s'alçava escalant l'horitzó mil·limètric.

Les parets de la cambra immediatament següent eren d'un color ocre apagat, de paper vell, a estones estripat. Hi havia un billar, una taula gran, rectangular, i moltes menys cadires que les necessàries per oferir seient a tothom qui volgués fer tertúlia al voltant del rectangle. A la paret de la dreta, al costat d'un rellotge les agulles del qual no donaven cap senyal de moviment, hi havia un suro amb fotografies i retalls de periòdic. Heloïsa també va quedar immòbil davant d'aquelles imatges, com les agulles del rellotge. En la majoria d'instantànies hi apareixia l'homenet prim, amb tota una comitiva de gent que l'envoltava en una mena de posició que recorda les presentacions dels equips de futbol. Al peu de la fotografia, hi constava el motiu: Comunió Tradicionalista. En una altra, només en una, hi apareixia l'home gras, amb uns quants anys de menys però amb el mateix bigoti gruixut, tot uniformat, envoltat d'una ferum grisosa. Amb placa i pistola.

A la porta d'embarcament, tot l'aire li semblava més net. Ella havia estat una altra, una altra víctima. Però no tothom tenia la sort de veure la realitat de tan a la vora. El seu vol sortia al cap d'uns minuts. Heloïsa s'esperaria fent el cafè, i després volaria cap a la primera destinació que l'aeroport havia estipulat en l'espai de sortides.

Va passar el cinturó, els pocs diners que portava i alguna cosa més per la cinta de seguretat i es va sentir feliç; pensava que aquella mena d'anàlisi de seguretat podria, en efecte, valorar la perillositat del que duia a sobre, però mai no podria penetrar en el seu interior i fer-se amb les seves vivències, sentiments, emocions, trasbalsos, així com amb la part maligna dels qui tenen el cor corcat d'amargor. Això s'ho sentia seu, i ningú no li podria prendre.

De tant en tant, el seu nas encara li porta una forta olor de colònia, i la denúncia dels dos criminals, després d'investigacions posteriors a les cures hospitalàries, no va fer cap mena

d'efecte, com acostuma a passar en els veredictes dels qui jutgen a qui els dóna de menjar.